

UDENRIGSMINISTERIET
Nordgruppen

JTEU j.nr. 400.A.Jur.11.

Svar på Folketingets Europaudvalgs spørgsmål 94 af 25. februar 2009 (EUU alm. del)

Spørgsmål 94

”Efter hvilken bestemmelse i Nicetraktaten har EU tidligere kunnet fastsætte foranstaltninger vedrørende social sikring eller social beskyttelse, selvom traktaterne ikke indeholder hjemmel hertil, ligesom EU vil kunne, hvis Lissabontraktaten træder i kraft, jvf. dennes TEF art. 21, stk. 3.”

Svar:

Rådet kan på nuværende tidspunkt efter artikel 42 i EF-traktaten (TEF) med enstemmighed vedtage de foranstaltninger vedrørende social tryghed, der er nødvendige for at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed. Rådet kan endvidere efter TEF artikel 308 med enstemmighed udfærdige passende forskrifter, når en handling viser sig påkrævet for at virkeliggøre et af Fællesskabets mål inden for fællesmarkedets rammer, og når EF-traktaten ikke indeholder for-
nøden hjemmel hertil.

Med hjemmel i disse bestemmelser er der allerede i dag vedtaget regler om social sikring, herunder også for EU-borgere, der ikke har udøvet nogen erhvervsmæssig beskæftigelse i den medlemsstat, som de opholder sig i (f.eks. studerende, pensionister m.v.). Det drejer sig navnlig om Rådets forordning 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, der erstatter forordning 1408/71.

Lissabontraktaten indebærer, at der indsættes en ny artikel 21, stk. 3, i Traktat om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF), som præciserer den kompetence, som EU allerede har udøvet på andet grundlag efter EF-traktatens artikel 308.

Der henvises i øvrigt til afsnit 4.3.2. i Justitsministeriets redegørelse af 4. december 2007 for visse forfatningsretlige spørgsmål i forbindelse med Danmarks ratifikation af Lissabontraktaten.